

έσθυγα. Τρεῖς ήμέραις έγύριζα σάν θηριό 'cτα βουνά. Ούτε ψωμί ήθελα, ούτε νερό. Μοναχά μιὰ θειά ποῦ εἶχα αδελφή τῆς μάννας μου μὲ πεῖρε τὸ κατόπι καὶ δὲ μ' ἄφινε οὔτε στιγμὴ. Τὴν τετάρτην ήμέρα ἐκατέβηκα 'c τὴν χώρα μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ σκοτωθῶ. 'Επῆγα 'στὸν τάφο της, ποῦνε ἀπὸ πίσω σὲ κεῖνο τὸ βουνὸ ποῦ βλέπεις, 'στὸ νεκροταφεῖο, καὶ ὅστερα κατέβηκα 'cτο σπῆτη γιὰ νὰ ξεκομάσω τὸ ὅπλο ἀπὸ τὸν τοῖχο. Τὸ ἐννόησαν καὶ ἥλθαν, κακὴ ωρα, νὰ μὲ σώσουν. "Ὕστερα ἔνας θεῖος μου μ' ὅστειλε 'στὴ Σύρα».

Ἡ φωνὴ τοῦ διαδυτικοῦ ναύτου ἐπνίγη ἐνταῦθα εἰς λυγμούς καὶ μετὰ φοβερὸν στεναγμὸν ἐπανέλαβε: — Νά γιατί δὲν ἀγαπῶ πειὰ τὸ νησί μου. Μοῦ φαίνονται ὅλα μαῦρα ἐκεῖ πάνω καὶ μὲ πνίγουν ἡ ἐνθυμίσεις. Εἶναι τοία χρόνια τώρα ποῦ γυριζώ ἐτὴν θάλασσα, μᾶς δὲν μπόρεσε ἀκόμη νὰ μὲ φάν.

Χωρίς νά θέλω εύρον εις τό δικότος την χειρα του δυστυχούς ναύτου και την έσφιξα πολύ- πτο εις ἄκρον ψυχαδί.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην πάντα τὴν φωνὴν τοῦ πλοιάρχου ἀπὸ τῆς πρύμνης: — Μάινα παιδιά!

Ο ἔτερος τῶν ναυτῶν ἐγερθεὶς ἐπιτύσε τὸ πρωφαῖον ιστίον. Τότε στραφεὶς παρετήρησα ὅτι εἰσπροχόμεθα εἰς τὸν λιμένα τῆς Κύθνου.

Καὶ τὰ Θεομία, μετά τὴν εἰς ἄκρους λυπηρὰς διῆγυσιν τοῦ ναύτου, μοι ἐφάνησαν ἐν τῇ σιγῇ τῆς νυκτὸς καὶ ὑπὸ τὸ σκότως ὡς μυστηριώδης τόπος, ἐν ᾧ διεδραματίζοντο παρόμοιαι σκναῖ.

ΑΝΤ. Θ. ΣΠΛΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΣΧΑ ΡΩΜΕΪΚΟ

ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΘΘΟΓΡΑΦΙΑ

ΜΠΑΡΜΠΑ-Πύπης, δι γηραιός φίλος μου, είχεν ἐπτά ή ὀκτώ καπέλλα, διαφόρων χρωμάτων, σχημάτων και μεγεθών, ὅλα ἐκ παλαιοῦ χρόνου καὶ ὅλα κατακαίνουργια, τὰ δοπία ἑθόρει ἐκ περιτροπῆς μετὰ του εὐπρεποῦς μαύρου ἴματιον του κατά τὰς μεγάλας ἔστατάς τοῦ ἐνιαυτοῦ, ὅπόταν ἔκαμψε δύο ή τρεῖς περιπάτους ἀπὸ τῆς μιᾶς πλατείας εἰς τὴν ἄλλην, διὰ τῆς ὁδοῦ Σταδίου. Οδάκις ἑθόρει τὸν καθημερινὸν κοῦκκόν του, μὲ τὸ σάλι του διπλωμένον εἰς ὀκτώ ή δεκατέξ δίπλας ἐπὶ τοῦ ὅμου, συνείθιζε νὰ κάθηται ἐπὶ τινας ὥρας εἰς το γειτονικὸν παντοπωλεῖον, ὑποπίνων συνήθως μετὰ τῶν φίλων, καὶ οὗτο στωμύλος καὶ διηγεῖτο πολλὰ κ' ἐμειδία πρὸς αὐτούς.

"Οταν ἐμειδία δὲ μπάρμπα Ηύπης, δὲν ἐμειδίων μόνον αἱ γωνίαι τῶν χειλέων, αἱ παρειαὶ καὶ τὰ οὐλά τῶν ὀδόντων του, ἀλλ' ἐμειδίων οἱ ίλαροι καὶ ήμεροι ὄφθαλμοί του, ἐμειδία στίλβουσα ἡ σύμη καὶ πεπλατυσμένη διά του, διά μονταξ του διά εὐθυμενός μὲν λεβάντων καὶ ωδιά κολλητοῦ κηροῦ λελεπτυσμένος, καὶ τὸ ύπογένειόν του τὸ λευκόν καὶ ἐπιμελῶς διατηρούμενον, καὶ σχεδόν δικούκκος του διά στακτερός, διά λοξός καὶ ἐπικλινῆς πρός τὸ οὔς, ὅλα παρ' αὐτῷ ἐμειδίων. Εἶχε γνωρίσει πρόσωπα καὶ πράγματα ἐν Κέρκυρᾳ, ὅλα τὰ περιέγραφε μετὰ χάριτος εἰς τοὺς φίλους του. Δὲν ἔπαινε ποτὲ νὰ δεμνύνεται διὰ τὴν προτίμησιν τὴν ὁποίαν είχε δεῖξει δείποτε διὰ τὴν Κέρκυραν διά βασιλεὺς, καὶ ἔζησεν ἀρκετά διὰ νὰ υπερηφανευθῇ ἐπὶ τῇ ἑκδογῇ, ἵν εἴαμε τῆς αὐτῆς νήδου πρός διατριβὴν ἡ ἐφτακρατοριστὴς Ἀ' ού στριας. Ἔνθυμειτο ἀμιδρῶς τὸν Μουστοζύδην, μὰ διόττο, διόττι σιμοκέ τὰ λέντο! Εἶχε γνωρίσιν καλῶς τὸν Μάντζαρον, μὰ γὰ λαντουριό μο! τὸν Κερκύρας Ἀθανάσιον (μὰ μπράσο!) τὸν Σερπιέρο (καὶ γράν φιλόζοφο!) Τὸ τελευταῖον δόνομα ἔδιδεν εἰς τὸν ἀοιδιμὸν Βράιλαν, διὰ τὸν τίτλον ὃν τοῦ είχαν ἀπονείμη, φαίνεται, οἱ "Αγγλοι (Sir Pierro=Sir Peter).

Είχε γνωρίσει έπισης τὸν Σόλωνο (κὲ ποέτα!) τοῦ δποίου ἀπειμνυμόνευε καὶ στίχους τινάς, ἀπαγγέλλων αὐτούς κατὰ τὸ ἔπει τὸ ποέτη.

‘Οοάν τη σπίθα κρουμμένη στη στάχτη, — Εἰδὲ πᾶσα μέρη πετιέται κι’ ἀνάφτει,
πού ἐκρουβόταν γιὰ μᾶς λευτεριά; — καὶ σκοοπιέται σὲ κάθε μεριά.

Ο μπάρπα Πύπης ἔλειπεν ὑπὲρ τὰ εἴκοσι ἔτη ἐκ τοῦ τόπου τῆς γεννήσεως του. Εἶχε γυρίσει κόσμους κ' ἔκαμεν ἐργασίας πολλάς. "Εστειλέ ποτε καὶ εἰς τὸν Παγκόσμιον ἐκ τασι, διότι ἂντο σχεδὸν ἀρχιτεκτῶν, καὶ εἶχε μάλιστα καὶ μίαν ἵν δε υπόστησε. Εμίσει τοὺς πονηρούς καὶ τοὺς ιδιοτελεῖς, ἔξετίμα τὸν ἀνθρωπισμὸν καὶ τὴν τιμιότητα. Απετοπιάζετο τοὺς φάντασμα.

«Ιλ τραδιτόρε νόν ἀ κουμπασσιόν, ὁ ἀπατεῶνας δὲν ἔχει λύπην.» Ένιοτε πάλιν ἐμαλάττετο κ'έδεικνε συγκατάβασιν εἰς τὰς ἀνθεωρίνους ἀτελείας. «Οὐδ' ἡ γῆς ἀναμάρτητος, ἄγκε λὰ τέρροα νὸν ἐι μπεκκάμπιλε». Καὶ ὕστερον, ἀφοῦ οὐδὲν γῆ εἶνε, πῶς θὰ εἶνε ὁ Πάπας; «Οταν τοῦ παρετήρει τις ὅτι ὁ Πάπας δὲν ἐψήφισθη ιμπεκκάμπιλε, ἀλλὰ ινφαλλιμπιλε, δὲν θύετε ν' ἀναγνωρίση τὴν διαφοράν.

Δὲν πτὸ ἄμοιρος καὶ θηρόσκευτικῶν συναισθημάτων. Τὰς δύο ή τρεῖς προσευχάς, ἃς ἔξευρε, τὰς ἔξευρεν ἐλληνιστί. «Τὰ πατερούμα του τὰ εἰξέρε ώματικα.» Εδεγεν· «Αγιος, ἀγιος, ἀγιος, Κύριος Σαβαθό... ως ἐνά ν τιος υψιστοις. «Οταν μὲ ποώτησε δις ή τρις τι σημαίνει τοῦτο τὸ ως ἐνά ν τιος, προσεπάθησα νά διορθώσω καὶ ἔγγησω τὸ πρᾶγμα. Λλλὰ μετὰ δύο ή τρεῖς ημέρας υποτροπιάζων πάλιν ἐδεγεν. «Αγιος, ἀγιος, ἀγιος... ως ἐνά ν τιος υψιστοις!»

"Ἐν μόνον εἶχεν ἐλάττωμα, ὅτι ἐμίσει ἀδιαλλάκτως πᾶν ὅ, τι ἐκ πρακαταδῆψεως ἐμίσει καὶ χωρίς ν' ἀνέχηται ἀντίθετον γγώνην ἢ ἐπιχείρημα. Πολιτικῶς κατεφέρετο πολὺ κατὰ τῶν Ἀγγλῶν, θρησκευτικῶς δὲ κατὰ τῶν δυτικῶν. Δὲν πῆθελε ν' ἀκούσῃ τὸ ὄνομα τοῦ Πάπα, καὶ ἦτο ἀμειλικτος κατήγορος τοῦ ὁμαϊκοῦ κληρου. Τὴν ἐσπέραν τοῦ Μεγάλου Σαββάτου τοῦ ἔτους 188... περὶ δραν ἐνάτην, γερόντιόν τι εὐπρεπῶς ἐνδυδυμένον, καθόδον ἥδυνατο νὰ διακρίνῃ τις εἰς τὸ σκότος, κατηρχετο τὴν ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Ηεραῖα ἀγουσαν, τὴν ἀμάξιτην. Δὲν εἶχεν ἀνατείλει ἀκόμη ἢ σελήνην, καὶ δὲ δύοιπόρος ἐδίσταζε ν' ἀναβῆ ὑψηλάτερον, ζητῶν δρόμον μεταξὺ τῶν χωραφίων. Ἐφαίνετο μὴ γγωρίζων καλῶς τὸν τόπον. Ὁ γέρων θὰ ἦτο ἴσως πτωχός, δὲν θὰ εἶχε 50 λεπτὰ διὰ νὰ πληρώσῃ τὸ εἰσιτήριον τοῦ σιδηροδρόμου, ἢ θὰ τὰ εἶχε κ' ἔκαμψεν οἰκονομίαν.

Ἄλλοι δὲ περὶ τοῦ πλούτου, εἶχε διὰ νὰ ζήσῃ. Ἡτο εὐλαβῆς, καὶ εἶχε τάξιμο νὰ καταδεινητεῖτος τὸ Πάσχα πεζὸς εἰς τὸν Πειραιᾶ, ν' ἀκουητὴν τὸν Ἀγάστασιν εἰς τὸν Ἀγιον Σπυρίδωνα καὶ δῆτι εἰς ἄλλην ἐκκλησίαν, νὰ λειτουργῆται ἐκεῖ, καὶ μετὰ τὴν ἀπόλυτιν, ν' ἀναβαίνῃ πάλιν πεζὸς εἰς τὰς Ἀθήνας.

⁷ Ήτο δὲ μπάρυπα-Πύτης, ὁ γηραιός φίλος μου, καὶ κατέβαινεν εἰς Πειραιᾶ διὰ ν' ἀκούση τὸ Χριστός ἀνέστη εἰς τὸν ναὸν τοῦ διμωνύμου καὶ προστάτου του, διὰ νὰ κάγη Πάσχα ρωμαϊκο κ' εὐθραυνθῇ ἡ ψυχή του.

Kai ὅμως ήτο... δυτικός

ΠΟΙΜΝΗ ΠΑΙΖΩΝ ΤΟΝ ΑΥΛΟΝ — ΝΕΩΤΑΤΟΝ ΕΡΓΟΝ ΙΙ· ΛΕΜΠΕΣΗ

ΤΟ ΚΑΛΛΙΤΕΡΟ ΓΙΑΤΡΙΚΟ

'Απὸ τὰ βόταρα τῆς γῆς
κι' ἀπ' ὅλα τ' ἄλλα γιατρικά
ἔρα γιατρεῖει
κάθε πόρο.

Ἐίτε κρυμμένο 'ε τὴν καρδιά,
εὶς τὰ σπλάγχνα μας, εἰς τὰ σωθικά
καὶ γύρεται
ἀπ' τὰ μάτια μόρο.

Πῶς ηθελα παντοτειά
γιὰ τὸν ἀρεώστονε ποῦ ποροῦ,
γιὰ τὰς καρδιᾶς
π' ἀραστεράζοντα.

ΚΕΦΑΛΗ—ΕΡΓΟΝ ΠΑΝΩΡΙΟΥ

βόλσαμο τέτοιο ἀληθινὸ
τὰ δάκρυνά μου ρὰ γεροῦ
κι' ἀπὸ τὰ δυό μου
μάτια ρὰ σταλάζοντα.

Γιατ' ἔχω ἐλπίδα καὶ θαρρῶ
πῶς τότε μόρος θὰ βρεθοῦ
δύο μάτια
ἀστεροφωτισμένα
νὰ μὲ κυττάξοντα σπλάγχνικά,
τὸν πόρο μου ρὰ λυπηθοῦ,
ρὰ κλόψοντα μήτο
καὶ γιὰ μέρα.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

Ο ΔΥΣΤΡΟΠΟΣ -- ΕΡΓΟΝ Γ. ΙΑΚΩΒΙΔΟΥ

Ο μπάρμπα-Πύπης ήτο Ιταλοκερκυραῖος ἀπλοϊκός, ἐλληνιδος μητρὸς, ἔλλην τὴν καρδίαν, καὶ ὑφίστατο ἄκων ἵσως, ώς καὶ τόσοι ἄλλοι, τὸ ἀπειρον μεγαλεῖον καὶ τὴν ἀφατὸν γλυκύτητα τῆς ἐκκλησίας τῆς Ἐλληνικῆς. Ἐκαυχᾶτο διτὶ ὁ πατήρ του, δοτὶς ἡτο στρατιώτης τοῦ Ναπολέοντος Α'. «εἰχε μεταλάθη ρωμαϊκα» δταν ἐκυνδύνευε ν' ἀποθάνη, ἐκβιάσας μάλιστα πρὸς τοῦτο: διὰ τινῶν συστρατιωτῶν του τὸν ιερέα τὸν ἀγαθόν. Καὶ ὅμως ὅταν, κατόπιν τούτων, φυσικῶς τοῦ ἔλεγέ τις. «Διατὶ δὲν βαπτίζεσαι, μπάρμπα-Πύπη,» ἡ ἀπάντησίς του ἡτο ὅτι ἄπαξ ἐβαπτίσθη, καὶ διτὶ εὔρεθν ἐκεῖ.

Φαίνεται ὅτι οἱ Πάπαι τῆς Ῥώμης μὲ τὴν συνήθη ἐπιτιθείαν πολιτικῶν των, εἶχον ἀναγνωρίσει εἰς τοὺς ὥμαιο-καθολικούς τῶν Ἰονίων νήσων τινὰ τῶν εἰς τοὺς Οὐνίτας ἀπονεμούμενων προνομίων, ἐπιτρέψαντες αὐτοῖς νὰ συνεορτάζωσι μετὰ τῶν ὀρθοδόξων ὅλας τὰς ἑορτάς. Ἀρκεῖ νὰ προσκυνήσῃ τις τὴν ἐμβάδα τοῦ πεντίφηκος, τὰ λοιπὰ εἰνε ἀδιάφορα.

Ο μπάρμπα-Πύπης ἔτρεψε μεγίστην εὐλάβειαν πρὸς τὸν πολιοῦχον ἀγιον τῆς πατρίδος του καὶ πρὸς τὸ σεπτὸν αὐτοῦ λεῖψαν. Ἐπίστευεν εἰς τὸ θαῦμα τὸ γενόμενον κατὰ τῶν Βενετῶν, τολμηράντων ποτὲ νὰ ἰδρύσωσιν ἴδιον θυσιαστήριον ἐν αὐτῷ τῷ ὀρθοδόξῳ ναῷ, (*Il santo Spiridion ha fatto questo caso*), ὅτε ὁ ἀγιος ἐπιφανεῖς νύκτωρ εἰ σχηματι μοναχοῦ κρατῶν δανάδων ἀναμμένον ἔκαυσεν ἐνώπιον τῶν ἀπολιθωθέντων ἐκ τοῦ τρόμου φοιρῶν τὸ ἀρτιπαγὲς ἀλλά τάρε. Ἀφοῦ εὐρίσκετο μακρὰν τῆς Κερκύρας, ὁ μπάρμπα-Πύπης ποτὲ δὲν θὰ ἔστεργε νὴ ἐρτάσῃ τὸ Πάσχα μαζὸν μὲ τὸ σού φράγκον.

Τὴν ἐσπέραν λοιπὸν ἐκείνην τοῦ Μεγάλου Σαββάτου, ὅτε κατέβαινεν εἰς Πειραιά, πεζὸς, κρατῶν εἰς τὴν χεῖρα τὴν λαμπάδα του, πλὴν ἔμελλε ν' ἀνάψῃ κατὰ τὴν Ἀνάστασιν, μικρὸν πρὶν φθάσῃ εἰς τὰ παραπήγματα τῆς μέσης ὁδοῦ ἐκουράσθη καὶ πλέοντες νὰ καθίσῃ ἐπ' ὀλίγον ν' ἀναπαυθῇ. Εὑρεν ὑπὸνεμον τόπον ἔξωθεν μιᾶς μάνδρας, ἔχούσης καὶ οἰκίσκον παρὰ τὴν μεσημβρινὴν γωνίαν, καὶ ἐκεῖ ἐκάθισεν ἐπὶ τῶν χρότων, ἀφοῦ ὑπέστρωσε τὸ εἰς πολλὰς διπλὰς γυρισμένον σάλι του. Ἐβγαλεν ἀπὸ τὴν τσέπην τὴν σπιρτοθήκην του, πναψε σιγαρέττον καὶ ἐκάπνιζεν ἥδιονικῶς.

Ἐκεῖ ἀκούει ὅπισθεν του ἐλαφρὸν θροῦν ὡς βημάτων ἐπὶ παχείας χλόης, καὶ πρὶν προφθάσῃ καὶ στραφῆς νὰ ἴηται ἀκούει δεύτερον κρότον ἐλαφρότερον. Ο δεύτερος οὗτος κρότος τοῦ κάστηκε ὅτι ἡτο ὡς ἀνυψουμένης σκανδάλης φονικοῦ ὅπλου.

Ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἶχε λαμπρούνθη πρὸς ἀνατολὰς ὁ ὁρίζων, καὶ τοῦ λιγάδεω αἱ κορυφαὶ ἐθάνυσαν πρὸς μεσημβρίαν λευκάζουσαι. Ή σελήνη, τετάρτην ἡμέραν ἀγουστα ἀπὸ τῆς πανσελήνου, θ' ἀνέτελλε μετ' ὀλίγα λεπτά. Ἐκεῖ ὅποι ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ δεξιά, ἔγγυς τῆς βορειανατολικῆς γωνίας τοῦ ἀγροτικοῦ περιβόλου, δην ἐκάθιστο, τοῦ κάστηκε, ὡς διηγείτο ἀργότερον ὁ Ἰησος, ὅτι εἶδεν ἀνθρωπίνην σκιάν, εἰς προσοῦλην τρόπον τίνα ιστάμενην, καὶ τείνουσαν ἐγκαρδίως μακρόν τι ὡς ὅπαλον ἢ κοντάριον πρὸς τὸ μέρος αὐτοῦ. Πρέπει δὲ νὰ ἡτο τουφέκιν.

Ο μπάρμπα-Πύπης ἐνόπισεν ἀμέσως τὸν κίνδυνον. Χωρὶς νὰ κινηθῇ ἄλλως ἀπὸ τὴν θέσιν του, ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὸν ἄγνωστον καὶ εκραξεν ἐναγωνίως.

— Φίλος! καλός! μη χίγχης...

Ο ἀνθρωπὸς ἔκαμε μικρὸν κίνημα ὑπισθοδρομήσεως, ἀλλὰ δὲν ἐπανέφερε τὸ ὅπλον εἰς εἰρηνικὴν θέσιν, οὐδὲ κατέβιασε τὴν σκανδάλην.

— Φίλος! καὶ τὶ θέλεις ἐδῶ; Προστίθε μὲ ἀπειλητικὴν φωνὴν.

— Τί θέλω; ἐπανέλαβεν δὲ μπάρμπα-Πύπης. Κάθουμαι καὶ φουμάω τὸ τσιγάρο μου.

— Καὶ δὲν πᾶς ἄλλος νὰ τὸ φουμάῃς, όχι; ἀπάντησεν αὐθαδῶς ὁ ἄγνωστος. Ήγρες τὸν τόπο, όχι, γιὰ νὰ φουμάῃς τὸ τσιγάρο σου!

— Καὶ γιατί; ἐπανέλαβεν δὲ μπάρμπα-Πύπης. Τί σᾶς ἐβλαψα.

— Δὲν ξέρω ἐγὼ ἀπ' αὐτά, εἶπεν δργίλως ὁ ἀγρότης. ἐδῶ εἶνε ἀποθῆκη, ἔχει χρότα, ἔχει κι' ἄλλα πράμματα μέσα. Μόνον κότταις δὲν ξει, προσέθηκε μετὰ σκαλποῦ σαρκασμοῦ, ἐγελάστηκες.

Ήτο πρόδηλον ὅτι εἶχεν ἐκλάβη τὸν γηραιόν φίλον μους ὡς ὁργισμός διὰ τας δρνιθάς του θα ἐφοδήθη καὶ ωπλίσθη μὲ τὴν καραϊνα του.

Ο μπάρμπα-Πύπης ἐγέλασε πικρῶς πρὸς τὸν ὑδριστικὸν ὑπαινιγμόν.

— Σὺ ἐγελάστηκες, ἀπάντησεν· ἐγὼ κότταις δὲν κλέψτω οὔτε λωποδύτης είμαι· ἐγὼ πιγαίνω στὸν Πειραιά ν' ἀκούσω, ἀνάστασι στὸν Ἀγιο Σπυρίδωνα.

Ο χωρικός ἐκάγχασε.

— Στὸν Πειραιά! Στὸν ἀπ-Σπυρίδωνα; κι' ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι;

— Αφ' τὴν Ἀθήνα.

— Απ' τὴν Ἀθήνα; Καὶ δὲν ξει ἐκεῖ ἐκκλησίαις, ν' ἀκούσῃς ἀνάστασι;

— Ξει ἐκκλησίαις, μᾶ ἐγὼ τὸ ξει τάξιμο, ἀπάντησεν δὲ μπάρμπα-Σπύρος.

Ο χωρικός ἐπιώπισε πρὸς τὴν στιγμὴν. Εἶτα ἐπανέλαβε.

Να φχαριστᾶς, καῦμένε...

Καὶ τότε μόνον κατέβιασε τὴν σκανδάλην καὶ ὠριωσε τὸ ὅπλον πρὸς τὸν ὄμρον του

— Νη φχαριστᾶς, καῦμένε, τὴν ἡμέραν ποῦ ξιμερώνη αὔριο, εἰδὲ μὴ, δὲν τῷχα γιὰ τίποτες να σ' ἐξαπλώσω δῶ χάμους Τρύμα τώρα!

Ο γέρων κερκυραῖος εἶχεν ἐγερθῆ καὶ ἀτομάζετο ν' ἀπέλθῃ, ἀλλὰ δὲν ἥδιον θέση να μὴ δώσῃ τελευταίαν ἀπάντησιν.

— Κάνεις ἄδικα καὶ συχωρεμένος νῦναι ποῦ μὲ προσθάλλης, εἶπε. Σ' εύχαριστῷ ώς τόσο ποῦ δὲ μὲ ἐτουφέκισες, ἀλλὰ νὸν θα μη πένε... δὲν κίνης καλλι να μὲ πιλέντες γιὰ κινέτην. Ήγώ εἶχαί διαβάτης κ' ἐπήγαινα, σοῦ λέω, στὸν Πειραιά.

— Ελα, σκόλα, σκόλα τώρα, όχι...

Καὶ δὲ χωρικός στρέψας τὴν ὄχαν εἰσῆλθεν ἀνατολικῶς διὰ τῆς θύρας τοῦ περιβόλου κ' εγεινεν ἀφαντος.

Ο γέρων φίλος μους ἔξηκολούθησε τὸν δρόμον του.

—

Τὸ σιγμεθηκός τοῦτο δὲν ἐμπόδισε τὸν μπάρμπα-Πύπην νὰ ἐξακολουθῇ κατ' ἔτος τὴν εύσεβην του συνήθειαν, νὰ καταβαίνῃ πεζὸς εἰς Πειραιά, νὰ προσέρχηται εἰς τὸν Ἀγιο Σπυρίδωνα καὶ να κάμη Πάσχα ψωμένο.

— Εἴθετος τὸ μισθοσράκοστον μοὶ ἐπόρτεινεν, ἀν πιθελα, νὰ τὸν συνοδεύσω ἐφέτος εἰς τὴν προσκύνησιν του ταύτην. Θα προσεχώρουν δὲ εἰς τὴν ἐπιθυμίαν του, ἀν ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν δὲν εἶχα τὴν συνήθειαν να ἐορτάζω ἐκτὸς τοῦ Λατεος τὸ ἀγιον Πάσχα.

Α. ΠΑΠΙΔΙΑΜΑΝΤΗΣ